

Sociale zekerheid van migrerende werknemers; bijlagen voor kinderen ten laste van rechthebbenden op pensioen of rente en voor wezen

EHRM 16 september 1996, nr. 39/2995/545/631
[EVRM art. 6 lid 1, 8, 14, 50; Eerste Protocol EVRM art. 1]
Onderscheid o.g.v. nationaliteit; objectieve en redelijke rechtvaardiging

Nr. 83
blz. 268

EHRM 21 februari 1997, nr. 108/1995/614/702
[EVRM art. 14 en 50; Eerste protocol EVRM art. 1]
Gelijke behandeling; objectieve rechtvaardiging; eigendomsrecht

Nr. 84 *
blz. 272

Diversen

CRvB 25 februari 1997, nr. 96/2356 ABW
[Awb art. 7:11]
Bezwaar; heroverweging

Nr. 85 *
blz. 277

Ziekte

62

CRvB 26 februari 1997, nr. 96/3735 ZW
(mrs Hoogeveen, van Voorst en Ten Veld)

Second opinion.

Betrokkenes werkgever draagt zelf het risico van de ziekteverzekering. Bij het bestreden besluit van de bedrijfsvereniging wordt betrokkene geen ziekteverzekering toegekend met ingang van een datum gelegen binnen de zes weken periode van artikel 29 lid twee en vijf van de ZW. De Raad moet aannemen dat de verzekeringsgeneeskundige de controle op de (on)geschiktheid tot werken niet verrichtte ten behoeve van de bedrijfsvereniging maar van betrokkene werkgever. De Raad stelt vervolgens vast dat er tussen betrokkene en haar werkgever een geschil bestond over de (on)geschiktheid tot werken, en dat het haar bedoeling steeds is geweest daarover bij de bedrijfsvereniging een zogenaamde second opinion aan te vragen, waartoe artikel 39c de mogelijkheid biedt. Het bestreden

besluit is geen juiste reactie daarop en dient om die reden te worden vernietigd.

[ZW art. 19, 29 lid 2 en 5 en 39c]

W. S., wonende te R, appellante, en
het bestuur van de *Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie*, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief, gedateerd 27 juni 1994 en (aangetekend) verzonden op 3 oktober 1994, is appellante namens gedaagde in kennis gesteld van het besluit aan haar ter zake van haar ziektegeval van 9 mei 1994 met ingang van 14 juni 1994 geen ziekteverzekering toe te kennen op grond dat zij op en na die datum niet meer ongeschikt was tot het verrichten van haar arbeid. Een brief van gelijke datum bevat de motivering van dit besluit.

De Arrondissementsrechtbank te Roermond heeft bij uitspraak van 28 februari 1996 het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Namen appellante heeft mr J.B.Th. van 't Grunewold, advocaat te Roermond, tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld en de Raad op de in het beroepschrift aangevoerde gronden verzocht de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat appellante vanaf 14 juni 1994 uitkering krachtens de Ziektewet wordt verstrekt.

Gedaagde heeft bij verweerschrift, gedateerd 12 juli 1996, de Raad verzocht het hoger beroep van appellante af te wijzen en de aangevallen uitspraak te bevestigen.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad, gehouden op 15 januari 1997, waar appellante in persoon is verschenen, bijgestaan door mr Van 't Grunewold, voornoemd, als haar raadsman. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door S. Maas, werkzaam bij GAK Nederland B.V.

II. Motivering

Van toepassing zijn de bepalingen van de Ziektewet (ZW) zoals deze ten tijde in geding luiden.

Appellante was laatstelijk tot haar ziekmelding per 9 mei 1994 als lijnoperator in dienst van U. BV. Deze werkgever draagt zelf het risico van de ziekteverzekering en is te dezen tevens een zogenoemde zes-wekenwerkgever als bedoeld in artikel 29 lid 2 en 5 ZW. De controle ter zake van dit ziektegeval is verricht door de

verzekeringsgeneeskundige L.B.. Deze heeft appellante op zijn spreekuur van 13 juni 1994 aangezegd het werk per 14 juni 1994 te hervatten, welke datum ligt binnen genoemde zeswekenperiode. Appellante heeft die dag korte tijd hervat en is door haar chef weer naar huis gestuurd. Hoewel aan de hand van het afschrift van de medische kaart de gang van zaken niet exact valt na te gaan, gaat de Raad, mede lettende op het verhandelde te zijner zitting, ervan uit dat appellante het met de hersteldverklaring niet eens was, dat zij zich weer tot voornoemde verzekeringsgeneeskundige heeft gewend die haar niet heeft ontvangen maar laten weten dat ze maar in beroep moest gaan, dat gedaagde op 27 juni 1994 het bestreden besluit heeft doen opstellen – dat door appellante niet aanstonds is ontvangen – en dat appellante vervolgens vanwege gedaagde weer is verwezen naar de afdelingskas van de werkgever. Voorts moet de Raad, lettende op het ziekmeldingsformulier, dat door het bestuur van de afdelingskas is ingevuld en waarop is aangekruist dat aan de onderneming een bedrijfsgeneeskundige dienst, een bedrijfsarts of een keuringsarts is verbonden, aannemen dat de verzekeringsgeneeskundige B. ook al kon gedaagdes gemachtigde ter zitting van de Raad dit niet met zekerheid bevestigen en al draagt het afschrift van de medische kaart de naam van gedaagdes administrateur, de controle op de (on)geschiktheid tot werken niet verrichtte ten behoeve van gedaagde maar van appellantes werkgever. Aldus gereconstrueerd, stelt de Raad vast dat er tussen appellante en haar werkgever een geschil bestond over de vraag of zij met ingang van 14 juni 1994 ongeschikt was tot het verrichten van haar arbeid, en dat het appellantes bedoeling steeds is geweest – zoals zij ook ter zitting van de Raad heeft bevestigd – daarover bij gedaagde een zogenaamde second opinion aan te vragen, waartoe artikel 39c ZW de mogelijkheid biedt.

Bezien in het licht van het vorenstaande is het bestreden besluit, naar het oordeel van de Raad, geen juiste reactie op het protest van appellante en de door haar ondernomen stappen en dient dit om die reden reeds te worden vernietigd.

Met het oog op de verdere gang van zaken merkt de Raad tenslotte nog op dat aan de thans voorhanden zijnde medische en arbeidskundige gegevens, waaronder het rapport en de reacties van de neuroloog P.M.G.A.W. Mulkens, niet een ondubbelzinnig antwoord valt te ontlenen op de vraag of appellante met ingang van 14 juni 1994 geschikt was tot het verrichten van haar werk, zoals zij dat laatste-

lijk voor haar ziekmelding feitelijk verrichtte. Op grond van het hiervoor overwogene komt het bestreden besluit, alsmede de aangevallen uitspraak waarbij dat in stand is gelaten, voor vernietiging in aanmerking. Voorts acht de Raad termen aanwezig om gedaagde te veroordelen in de aan de zijde van appellante gevallen kosten ten bedrage van f 2.130,- wegens in eerste aanleg en f 1.420,- wegens in hoger beroep verleende rechtsbijstand, vermeerderd met de reiskosten van appellante begroot op f 52,92, totaal derhalve f 3.602,92. Van andere kosten is de Raad niet gebleken. Tenslotte zal aan appellante het door haar in beide instanties betaalde griffierecht van totaal f 200,- dienen te worden vergoed. Beslist wordt als hierna is aangegeven.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,
Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit; Veroordeelt gedaagde in de kosten van appellante ten bedrage van f 3.602,92, te voldoen door gedaagdes bedrijfsvereniging; Bepaalt dat gedaagdes bedrijfsvereniging het recht ad f 200,- aan appellante vergoedt.

NOOT

Deze zaak betreft een wat vreemde situatie, waarbij geworsteld is met de vraag of de verzekeringsgeneeskundige optrad voor de werkgever of voor de bedrijfsvereniging. De reden waarom de CRvB aanneemt dat dit voor de werkgever was, valt uit de uitspraak niet op te maken, maar is waarschijnlijk een gevolg van het optreden als eigen-risicodrager. Het belang van duidelijkheid in deze is de laatste jaren echter slechts toegenomen. Dit is een gevolg van de verplichtstelling van de Arbo-diensten, de taken die de voormalige bedrijfsverenigingen op dit gebied ook op zich zijn gaan nemen en daarnaast door de invoering van de WULBZ, die elke werkgever eigen risicodrager voor het ziekgeld heeft gemaakt en aan de bedrijfsverenigingen (thans het Landelijk instituut sociale verzekeringen) bovendien de taak heeft toegekend deskundigenoordelen uit te brengen in het kader van een civielrechtelijke loonprocedure bij gevallen waar de aanwezigheid van ziekte bestreden wordt (art. 7A:1638ca/7:629a BW). Een duidelijke scheiding van taken is geboden, hetgeen meebrengt een scheiding van personen die verschillende verantwoordelijkheden dragen en een

scheiding van de gegevensstromen.

GHvV

Arbeidsongeschiktheid

63

CRvB 6 juni 1995, nr. AAW 1993/1370¹
(mrs Spaas, Van der Kade en Schuttel)

Tijdelijk toegekende verhoging; geen aanleiding voor gewenningstermijn.

De AAW-uitkering van betrokkene werd ingevolge het overgangsbeleid inzake de toepassing van art. 13 AAW voorlopig voor de periode van een jaar berekend naar 100% van de grondslag. Na afloop van dat jaar besloot de bedrijfsvereniging de uitkering niet langer naar 100%, maar naar 85% van de grondslag te berekenen. De CRvB oordeelt, anders dan de rechtbank en in navolging van de bedrijfsvereniging, dat i.c. geen zogenaamde gewenningstermijn verleend behoeft te worden omdat betrokkene zich heeft kunnen instellen op de mogelijke beëindiging van de tijdelijk toegekende verhoging.

[AAW art. 13]

*Het bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, eiser,
en
M.P., wonende te D., gedaagde.*

I. Ontstaan en loop van het geding

Eiser is op bij aanvullend beroepschrift aangegeven gronden in hoger beroep gekomen van een door de arrondissementsrechtbank te Arnhem onder dagtekening 20 oktober 1993 tussen partijen gegeven uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft desgevraagd inlichtingen verstrekt.

Het geding is ter behandeling aan de orde gesteld ter terechtzitting van de Raad op 9 mei 1995, waar partijen niet zijn verschenen.

II. Motivering

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde vóór 1 januari 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in artikel 8:75 van de Awb.

Op 4 februari 1992 is door of namens gedaagde, die geboren is op 23 februari 1974, bij eiser een aanvraag om een uitkering ingevolge de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) ingediend, waarop is aangegeven dat gedaagde sedert zijn geboorte geheel arbeidsongeschikt is.

Bij beslissing van 11 augustus 1992 heeft eiser gedaagde het volgende medegedeeld:

“Het bestuur is van mening dat u in een, althans voorlopig, blijvende toestand van hulpbehoevendheid verkeert, welke geregeld oppassing en verzorging nodig maakt.

Het bestuur heeft daarom besloten om, ingaande 23 februari 1992 u een AAW-uitkering toe te kennen, berekend naar 80 tot 100% arbeidsongeschiktheid en, ingaande 23 februari 1992, voorlopig gedurende één jaar te berekenen naar 100% van de grondslag.”

Bij de bestreden beslissing van 23 maart 1993 heeft eiser gedaagde vervolgens het volgende bericht:

“U ontvangt een AAW-uitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%. U hebt ons gevraagd om uw uitkering te verhogen.

Verhoging van uw uitkering

Wij zijn van mening dat u in een, althans voorlopig, blijvende toestand van hulpbehoevendheid verkeert, welke geregeld oppassing en verzorging nodig maakt. Daarom hebben wij besloten uw uitkering met ingang van 23 februari 1993 te verhogen naar 85%.”

In geding is de vraag of deze laatste beslissing in rechte stand kan houden.

De eerste rechter heeft deze vraag ontkennend beantwoord. Hij heeft daartoe het volgende overwogen, waarbij eiser als verweerder en gedaagde als klager worden aangeduid:

1. Zie noot bij USZ 1997/65 (red.).